

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers € 0.20
Jaarabonnement € 2.40
P.C.R. 000-07824.18-16

Stichter: F.L.A. FREYTAG

De goddelijke liefde, een onuitsprekelijk voedsel

DE mens heeft bescherming nodig, een kracht, waarop hij kan rekenen en steunen. Op bepaalde ogenblikken voelt hij zeer sterk deze noodzaak, maar deze indrukken worden vaak uitgewist onder de invloed van de suggestie van de god van deze wereld. Deze leidt de mensen af, houdt hen bezig met allerlei smakeloze en slechte dingen om hen te beletten tot God te naderen, die hun prachtige Beschermers, hun Weldoener en ook de Bron van het leven en het geluk is.

David heeft de gehele waarde van deze prachtige goddelijke bescherming gevoeld. In een vervoering van geestdrift heeft hij uitgeroepen: "De Almachtige is mijn Herder, ik zal geen gebrek kennen." En hij heeft de effecten van de goddelijke bescherming op een grandioze manier gevoeld.

Ieder mens is in staat deze gezegende indrukken te genieten en zich ermee te voeden, want dit zijn indrukken van vreugde en leven. De mens moet daarvoor uit zijn geestelijke lusteloosheid treden. Hij moet zijn onverschilligheid, zijn verstrooidheid, zijn zenuwachtigheid en zijn egoïsme opzij schuiven. In één woord: de geest van de wereld verlaten om zich door de geest van God gevoeliger te laten maken.

Als men zich plaatst als een kind voor de Eeuwige, als men naar Hem met vertrouwen opkijkt en als men op Hem rekent, dan kan men ook onuitsprekelijke gevoelens van veiligheid en geluk verwezenlijken. Dat vraagt natuurlijk het opzij schuiven van allerlei gedachten en gevoelens die de mens beletten de goddelijke gemeenschap te ontvangen en vooral te voelen.

Om vol geloof zijn lot in de handen van de Almachtige te leggen, moeten we Hem kennen volgens Zijn echte karakter. Het is niet in de godsdiensten dat men dit kan leren, maar alleen in de school van onze dierbare Verlosser. Hij heeft de Vader op een prachtige manier geïllustreerd. De discipelen hebben hem "goede Meester" genoemd, en hij heeft hun geantwoord: "Noem mij niet goed, want slechts één enkele is goed, dat is de Almachtige." En nochtans wat een onuitsprekelijke getuigenissen van tederheid en liefde werden door de welbeminte Zoon van God gegeven! Hij heeft sublieme gelijkenissen gegeven, die hij zelf nageleefd heeft, zoals bijvoorbeeld de gelijkenis van het verloren schaap. Hij is inderdaad de prachtige Herder die de glorie van de Vader en de hemelse schapen, de engelen, de waardigheden, en de machten in de hemelen

heeft verlaten om op de aarde het verloren schaap te komen zoeken en te redden door zijn leven voor hem te geven. Dit verloren schaap is de mensheid die hij door zijn bloed, door zijn leven, vrijgekocht heeft en die op een dag volledig in volmaaktheid hersteld zal zijn door de macht van het offer van onze dierbare Verlosser, begeleid door dit van zijn kleine kudde.

Als men denkt aan deze sublieme uiting van liefde, toewijding en naastenliefde van onze dierbare Verlosser, die anderzijds zegt dat slechts één iemand goed is: de Eeuwige, vraagt men zich af hoe het mogelijk is dat de godsdiensten van het karakter van God een beeld hebben gemaakt dat zo weinig gelijkt op de werkelijkheid. Er een God van maken van straffen en eeuwige folteringen is echt jammer!

De goddelijke goedheid uit zich in al zijn schepingen. "De hemelen vertellen de glorie van God en het uitspansel openbaart het werk van Zijn handen", zegt David ons. Het was een gevoelsman, die diep heeft kunnen meevoelen met het hart van God. Hij werd blootgesteld aan vele gevaren, hij heeft ze diep gevoeld, maar hij heeft anderzijds ook de volledige macht van de bescherming van God kunnen voelen.

De mensen voelen heel vaak niet het hele ongeluk van de situatie waarin ze zich als veroordeelden bevinden, die de dood voortdurend boven hun hoofd voelen zweven als een zwaard van Damokles. Er is gezegd in de Schrift dat de mens als een bloem in het veld is. Ze wordt weggemaaid en het oord waar ze was, herkent haar niet meer. Als de mensen een beetje nadenken, zouden ze aan de broosheid van hun bestaan denken, en zij zouden de goddelijke bescherming zoeken. Zij zouden haar ook vinden.

De mensen zijn natuurlijk blootgesteld aan allerlei invloeden. De tegenstrever, de god van deze wereld, brengt hen onder zijn invloed, nu eens op ene manier dan op een andere. Hij kwelt ook bij gelegenheid hun brein door vrees en allerlei onaangename indrukken, die een vergif zijn voor hun gevoelszenuwen. Zij kunnen niet strijden tegen deze invloeden, omdat zij niet weten vanwaar zij komen. Zij staan daar dus onmachtig tegenover.

De apostel Paulus toont dit goed aan wanneer hij zegt, dat we niet alleen tegen wezens van vlees en bloed moeten strijden, maar ook tegen de boze geesten die in de atmosfeer zijn. Zij zijn samengesteld uit

Satan en de gevallen engelen, die de mensen dag en nacht onder hun invloed houden. Het vierde hoofdstuk van *De Boodschap aan de Mensheid* toont dat op een zeer precieze manier. Dit zijn diepe waarheden die de mens op zijn hoede laten zijn en het hem, als hij ze ter harte neemt, mogelijk maken uit deze verschrikkelijke toestand te raken en een vertrouwensvol kind van God te worden dat zijn lot aan de Almachtige toevertrouwt. Door trouw de school van Christus te volgen, kan hij dan tenslotte zijn van alle zorgen, van alle angsten en rondom hem de heerlijke indrukken brengen waarvan zijn hart vervuld is.

Er is dus, zoals wij voortdurend tonen in de kolommen van ons blad, een heel nieuwe opvoeding te verwezenlijken, de goddelijke opvoeding, om uit de duisternis te treden waarin de mensen gedompeld zijn en om de vrijheid en de glorie van de kinderen van God te verwerven. Tot nu toe hebben de mensen de opvoeding van de god van deze wereld, de Satan, ondergaan, die hen bedriegt en hun alleen maar leugens vertelt.

Als de goddelijke opvoeding normaal gevolgd wordt, is er steeds de gelijkwaardigheid van de bescherming van de Heer die tegen de gevaren die zich zou kunnen voordoen, op kan wegen. Dan is er veiligheid in alle omstandigheden. Dat is de prachtige toestand van het trouwe kind van God in de goede strijd van het geloof.

Om de bescherming van de Almachtige te voelen, moeten we allereerst Zijn liefde voelen en daarvoor moeten we gevoelig zijn. Deze gevoeligheid is het resultaat van bepaalde inspanningen op het gebied van de rechtzinnigheid en de eerlijkheid van ons hart, op de weg van het volgen van de goddelijke wegen, door te trachten het altruïsme na te leven. Anders is er geen contact tussen de Almachtige en ons.

De goddelijke liefde dringt zich nooit op. Zij is tactvol en zij laat alle vrijheid. Zij uit zich alleen maar, wanneer men het verlangt. Wie het nodige doet om ze te voelen ontvangt door de goddelijke liefde een onuitsprekelijk, levendmakend, troostend en uiterst heiligend voedsel. Wie er niet toegankelijk voor is en het niet verlangt, berooft zich vrijwillig van een levenwekkende kracht die voor hem onontbeerlijk is. Hij verkiest de geest van de wereld die het leven uit hem zuigt en hem langzamerhand naar de vernietiging voert.

Om de goddelijke bescherming te voelen, moeten we dus niet onverschillig zijn, we moeten de Almachtige kennen. Hem kennen is hem liefhebben. Wanneer men Zijn trouw heeft erkend, raakt men begeistert voor Zijn wegen. Het bewijst dat Hij volledig trouw is aan

Met zijn neus in de sterren

FLAMMARION, de astronoom, sloot zijn ogen voor het veld met de sterren, toen Gerbert zijn ogen opende voor de velden met madeliefjes. Dat was al iets om je over te verwonderen. Maar zodra het kind zijn hoofdje op kon tillen, had het twinkelen van het hemelgewelf hem al geboeid. De Melkweg trok hem veel meer aan dan de openbare weg. Wat zijn kinderlijke gedachten betreft was de eerste het een beetje mysterieuze rijk van ontsnapping, stille onmetelijkheid, harmonie en vrede.

Zo zat onze kleine man al met zijn neus in de sterren, voordat hij in boeken keek. De overgang van het reizen tussen de sterren naar de saaië realiteit van het onderwijs waarin de wereld voorzag, was nogal hevig geweest. Tussen de vier muren van zijn klaslokaal had men het soms over planeten of sterren, maar dan met een grijs plafond boven

je hoofd en met flink in de war brengende getallen die op het schoolbord dansten.

Gerbert groeide op, met zijn ene oog naar de sterren geheven en het andere ondergedoken in de cijfers die voor een kort ogenblik behoorlijk overvloedig aanwezig waren. Het deed hem slechts in de voetsporen van zijn vader treden, die de boekhouding bijhield van een metaal verwerkende fabriek, die zijn arbeiders rekruteerde in de regio Meurthe-et-Moselle.

Het ging heel goed met de vader. De cijfers waren zijn zaak en de fabriek kon regelmatig zijn balans opmaken. Thuis had onze expert echter niet veel aan zijn wetenschap, omdat het huishouden steevast in de rode cijfers belandde. De boekhouder verloor zijn vertrouwen naar de saaië realiteit van het onderwijs, als hij, geërgerd door deze oncontroleerbare aderlatingen, zijn schaamte en wrok verdrong in de bedrieglijke effecten van de goedkope tafelvijn.

Zijn moeder was wel aardig, maar van een ergerlijke spilzucht. Ze deelde alles uit, wat ze bij de hand had zonder maat of onderscheidingsvermogen. In de winkel konden mensen boodschappen op haar rekening pakken, terwijl er thuis niets te eten was.

Deze onevenwichtigheid bracht niet alleen de rekeningen van het huishouden uit evenwicht, maar het hele huishouden. De moeder leefde dus eenvoudig zonder kwaadaardigheid, met haar hoofd in de lucht, en dat was niet, zoals bij haar zoon het geval was om het mysterie te onderzoeken dat het sterrengebied regeerde.

Gerbert kon tussen deze twee uitersten duidelijk niet de juiste balans en de juiste richting onderscheiden... als die er was!

De moeder die zonder het te beseffen verkwanselde wat haar gezin nodig had, had nog geen letter veranderd in het toepassen van deze gekmakende spilzucht, toen een ingrijpende gebeurtenis plotseling de hoop

van dit gezin dat op de rand van de afgrond stond, had doen herleven. De omvang van de openbaring die de moeder en haar zus veranderde, omvatte zelfs hemel en aarde. Het was het licht op Gods plan en van de mensen, deze twee tegengestelden, en deze voorzienige straal verklaarde het verleden, onderwees het heden en verlichtte de toekomst. Het was de Waarheid die uiteindelijk de toevlucht van de leugen zou overstromen en het aangezicht van deze wereld zou veranderen. Het was het beloofde land stralend van schoonheid waarvoor *De Boodschap aan de Mensheid* de weg had geopend.

De familie had deze uitgestrekte hand min of meer gegrepen, omdat vooral de moeder en haar zus daar een hefboom van hoop en het geluk van hun leven hadden gevonden.

Iedereen moest zijn voordeel bij hebben, volgens zijn smaak en zijn karakter. De moeder stelde zich voor dat ze met volle handen de producten van deze gezegende grond

Zijn beloften, dat Hij elke dag Zijn zon over de aarde laat opgaan, op de minuut en de seconde precies, en dat Hij sinds duizenden en duizenden jaren de werelden in de ruimte doet bewegen door de kracht van Zijn geest. Het bewijs van Zijn trouw, Zijn liefde en Zijn barmhartigheid is ook, dat Hij niet gearzeld heeft Zijn Zoon naar de aarde te zenden om de mensen te redden. Iedereen kan Hem benaderen via onze geliefde Verlosser en de macht van Zijn welwillendheid voelen.

De prachtige goddelijke barmhartigheid heeft diep gesproken tot het hart van David. Hij heeft gezegd "dat de bomen vreugdekreten slaken, dat de stromen in de handen klappen om de Allerhoogste en de pracht van Zijn wegen te vieren." Nochtans had hij maar een klein deeltje van de kennis van de goddelijke wegen. Tegenwoordig zijn we op het moment gekomen dat het resultaat van het werk van onze dierbare Verlosser zich zal uiten in al zijn macht en glorie. Ook doet de Allerhoogste aan de mensen gans Zijn grandioze plan in details kennen, opdat allen die willen nu hun plaats in het strijdperk kunnen innemen en zich laten onderrichten, aanmoedigen, vertroosten door de waarheid en aan de vestiging van het Koninkrijk van God op de aarde deelnemen.

De boodschap van de waarheid, vandaag aan al degenen gebracht die ze willen horen, is onuitsprekelijk en glorieus. Ze brengt in al de goed ingestelde harten een diepe vervoering van dankbaarheid en aanhanke-lijkheid voor de Eeuwige, een verlangen Hem uit het diepste van de ziel te loven als de prachtige en sublieme Beschermers van de mensen. De levensomstandigheden voorgesteld door de Heer zijn voor iedereen neergezet in *De Boodschap aan de Mensheid*. Wie ze eerlijk volgt, staat onder de goddelijke bescherming, omdat hij gevoed is door de geest van God.

Om de wegen naar het leven te volgen, moeten we natuurlijk ons egoïsme loslaten. Welnu, alle mensen zijn egoïstisch. Daarom zijn er, op het eerste gezicht tegenover bepaalde dingen waaraan we moeten ver-zaaken, mensen die aarzelen. Maar, als men de hele diepte en schoonheid van het goddelijk programma begrijpt en alle grandioze vooruitzichten van het Koninkrijk van God, dan begrijpt men ook, dat dit de moeite waard is. En zodra men enkele inspanningen heeft gedaan, wordt dat gemakkelijker. Enkel de gewoonten die doen sterven, moeten we terzijde leggen om er nieuwe voor in de plaats aan te nemen, die ons doen leven en die ons gelukkig maken. Wanneer eenmaal de oude gewoonten verloren zijn en de nieuwe aangenomen, dan gaat het in alle opzichten met alle gemak, want de oude dingen doen ons walgen. Als men het egoïsme afgeleerd heeft, heeft men alleen nog maar plezier in het altruïsme.

De tijd is gekomen waarop de mensen de Almachtige zullen kennen, vanaf de kleinste tot de grootste, niet op de manier van de godsdiensten, maar volgens de waarheid. In het Koninkrijk van God dat komt, zal er niets meer te vrezen zijn. Er zal geluk, vrede en vreugde zijn voor allen die zich bij de prachtige principes van de universele wet zullen aansluiten. Dat wordt verduidelijkt door de profeet als hij zegt, sprekend over deze gezegende tijd: "En zie de tiran is niet meer, de verdrukking heeft opgehouden, gans het land ademt vrede".

Het is aan deze prachtige verwezenlijking van het goddelijk programma dat wij van ganser harte werken, door allen uit te nodigen die onder de vleugels van de Almachtige een toevlucht willen zoeken en die het Koninkrijk van God vurig verlangen, om zich bij ons te voegen om deze glorieus bevrijdingsdag te bespoedigen.

Veerkracht of heiliging?

We horen al langer over veerkracht of weerstandsvermogen. Het concept is niet nieuw of onbekend, maar onze leiders hebben de neiging om het te generaliseren en te eisen dat burgers allemaal het vermogen hebben om zich aan ernstige gebeurtenissen aan te passen en te boven te komen. Dit wordt uitgelegd in een artikel van Aurelia Jane Lee in het tijdschrift *En Marche* nr. 1702 van 20 oktober 2022 dat we hier volledig weergeven.

Wanneer veerkracht een dictaat wordt

Nucleaire ongevallen, pandemieën, aanslagen, grote natuurrampen... Moeten mensen wennen aan het leven met een verhoogd risico op rampen? En als die komen, moeten ze dan leren om ermee te leven?...

De Larousse definieert veerkracht als het "vermogen van een individu om zich staande te houden en bevredigend te leven ondanks traumatische omstandigheden". Algemeen bekend geraakt door Boris Cyrulnik in de jaren 90, wordt het concept van veerkracht nu als een sausje overal over heen gegoten soms bitter voor de slachtoffers. Thierry Ribault, sociaal wetenschapper bij het CNRS (Nationaal Centrum van Wetenschappelijk Onderzoek), waarschuwt voor een tendentieuze herhaling van de Nietzscheaanse stelregel dat "wat ons niet doodt, ons sterker maakt". Thierry Ribault woonde in Japan op het moment van het ongeluk in de kerncentrale van Fukushima. Kijkend naar de manier waarop de ramp door de autoriteiten werd behandeld, hekelt hij de huichelachtigheid van de praatjes die veerkracht als instrument gebruiken en individuen verantwoordelijk maken, tegenover een situatie die toch niet hun eigen keuze is. "We maken van collectieve problemen individuele problemen", klaagt hij.

De overheid heeft de schadelijke effecten van radioactiviteit (inclusief het voorkomen van schildklierkanker) geminimaliseerd en burgers in een zekere onwetendheid gehouden, zegt Ribault. "Er zijn geen betrouwbare schattingen van doses straling waaraan men is blootgesteld, uitgevoerd." Aangemoedigd om het besmette gebied niet te verlaten en veerkracht te tonen door zich aan te passen, werd aan de bewoners gevraagd om een nieuw gedrag aan te nemen, zoals het regelmatig meten van radioactiviteit, en om zich aan te sluiten bij de collectieve inspanning. Wie liever in ballingschap ging om zijn hachje en zijn familie te redden, werd beschuldigd van egoïsme en onverantwoordelijkheid.

En toch moet je leven... of overleven

Door aan te dringen om niet "redeloos" gealarmeerd te zijn en de ramp te zien als een kans om meer weerstandsvermogen te krijgen, wekt de Japanse regering "angst voor de angst". Maar het is juist logisch om bang te zijn in het licht van een bewezen gezondheidsrisico, zegt de Franse onderzoeker. Het is geen teken van zwakte, maar juist van gezond verstand. "Ervan overtuigd dat men zijn ware aard onthult in onnatuurlijke situaties, verdedigen de aanhangers van veerkracht de stelling van een onthulling van de Mens bij gruweldaden", merkt Thierry Ribault op. Hij citeert de geografie Marie Augendre voor wie "een catastrofe een zeef is, die de zwakke elimineert en de sterken sterker maakt: zo is het leven". Onder het mom van een lofzang op de veerkracht probeert dit soort gepraat ons te laten wennen aan ongeluk en een visie op de wereld van overleven en zelfs van er beter uitkomen. Het leven wordt een test, een strijd die alleen gewonnen kan worden door de meest "stressbestendige".

Het individu opofferen aan de gemeenschap

Bij het politiek van het in ere herstellen van de veerkracht heeft de gemeenschap voorrang op het individu: die politiek houdt geen rekening met de privé drama's die een situatie met zich meebrengt. De groep moet

gesterkt uit de beproeving tevoorschijn komen, zelfs als het nevenschade met zich meebrengt – verscheurde families, ballingen, rouw, zelfmoorden, faillissementen, discriminatie... Er is hier geen enkele sprake van om goed te doen, benadrukt Thierry Ribault: voor de overheid gaat het er slechts om de economie nieuw leven in te blazen, in ontkenning van individuele en gezins-situaties. Thierry Ribault behandelt vooral de periode na Fukushima, en vergelijkt die regelmatig met de samenleving na de periode van Covid. We hoorden aan het begin van de gezondheids crisis dat het een kans zou zijn om collectief meer weerstand op te bouwen in het licht van een wereldwijde dreiging.

We keren niet terug naar "vroeger"

In het geval van de ramp in Fukushima valt niet te ontkennen dat er reële en onomkeerbare schade aan de gezondheid en het milieu is. Geldt dat niet ook voor Covid? We praten over een uitweg uit de crisis, aan het einde van de tunnel, alsof we op een gegeven moment het incident als gesloten kunnen beschouwen. "Hoe kunnen we, redelijkerwijs, doen alsof we het onmogelijke kunnen afsluiten?" vraagt Thierry Ribault zich af. Na een ramp gaan de dingen nooit meer terug zoals ze waren: er waren doden, verliezen... De Japanse regering verpest het idee van veerkracht door slachtoffers in het reine te willen brengen met hun lot (dit is het beroemde "nieuwe normaal" dat tijdens de pandemie werd opgeroepen), in plaats van te werken aan de oorzaken van hun lijden, hekelt Ribault. Met als gevolg dat "de bevolking elk perspectief wordt ontnomen om zich hun situatie bewust te worden en en zich te verzetten in verband daarmee". We gaan om met de gevolgen van de ramp zonder de politieke of maatschappelijke keuzes die ertoe hebben geleid in twijfel te trekken.

Niet iedereen is in staat om traumatische gebeurtenissen te overwinnen. En als de regering veerkracht van haar burgers probeert te eisen, bewijst ze dat ze die kwaliteit zelf niet heeft. Want als elk individu in staat moet zijn om een ramp te boven te komen, moeten de verschillende instellingen van een land in staat zijn om toezicht te houden op en te zorgen voor hun burgers. We realiseren ons echter dat dit niet het geval is. Dat hebben we de afgelopen jaren kunnen zien. In feite is het concept van veerkracht voor onze autoriteiten een voorwendsel dat ze gebruiken om hun verantwoordelijkheid op de slachtoffers af te schuiven. In plaats van anderen in nood te helpen, wordt gezegd dat zij het zijn die zich moeten kunnen aanpassen.

Bovendien, zoals we weten, bevinden we ons niet in een samenleving waarin men elkaar helpt. Integendeel, men profiteert van de ander en gebruikt hem. De samenleving is als een moeder die haar kinderen zou opeten. Het probleem is dat deze manier van doen ons regelrecht naar een ramp leidt. Het is wat Gods tegenstander, de Satan, op aarde heeft ingevoerd: "Ieder mens voor zichzelf en verdeel en heers." Maar we kunnen niet leven zonder onze naaste, zonder empathie, zonder sympathie, zonder ware liefde. Maar dit zijn waarden die niet verdedigd worden in onze samenleving.

We moeten dus elders steun zoeken, een steun die bij leed niet tekort schiet. Die steun is er. Het was God Zelf die ervoor zorgde, in de persoon van Zijn geliefde Zoon die voor allen de bewerker van het eeuwige heil werd. De profeet Jesaja voorspelde al in zijn tijd: "Ik heb als mijn fundament in Sion een steen gelegd, een beproefde steen, een hoeksteen van de prijs, stevig gelegd; wie het als steun opvat, zal niet staan te trappelen om te vluchten." Jes. 28: 16.

Het is duidelijk dat om op dit fundament voort te bouwen, je geloof nodig hebt. We moeten geloven in het verlossingswerk dat onze lieve Heiland heeft gedaan. We moeten ons bewust zijn van onze armoede en dat toegeven. Een gevoel dat we nodig hebben, een dwingende behoefte aan een Heiland. We moeten

uitdeelde zonder dat haar telkens verweten werd dat ze het brood van de kinderen uit het raam gooide. De vader, in dit Koninkrijk der Gerechtigheid, zag zichzelf al bevrijd van de verschrikkelijke angsten die hem werden opgelegd en bevrijd, omdat zijn vrouw nu blijkbaar de slinger van evenwicht vasthield, en niemand zou zich ook maar enige zorgen maken in deze heerschappij van eeuwigheid waar zelfs de vogels op hun tak niet langer voor hun jongen zouden hoeven vrezen. Dit goede nieuws liet Gerbert niet buiten beschouwing, want je moest de ziel van een kind hebben om dit land te erven en het van eeuw tot eeuw te bewonen.

Het was verre van de roerij van de hel en de speculaties van het vagevuur. Gerbert was een tiener, die met een verstrooid oor naar deze muziek van de toekomst luisterde, veel te lief om effectief te zijn. De zorgen van de wereld leken ernstiger en onze tiener zou zijn certificaten halen, luchtkastelen bouwen.

Hij zou aan de ene kant graag de geest hebben onderzocht die grote dingen registreerde en, net als Job, de wetten van de hemel kennen, het mysterie van de Pleiaden, Orion en Andromeda, maar een onverklaarbare weerstand leidde zijn gedachten af zodra hij het onderwerp aansneed. In de gemeente waarheen zijn moeder hem soms meenam, was hij onverschillig, zijn geest in nevelen gehuld, terwijl zijn burens zich vol vreugde lieten meevoeren.

Hij was 16 jaar oud toen de fabriek waar zijn vader werkte, hem inhuurde om daar ook de boekhouding te doen. Cijfers die in toenemende mate een gestage neergang van het bedrijf signaleerden. Cijfers die de fabriek twee jaar later tot het sluiten van de deuren hadden gedwongen.

Deze gebeurtenis besliste het vertrek van de familie naar Allier waar de fabriek een dochteronderneming had. De uittocht had trapsgewijs plaatsgevonden en had Gerbert

de gelegenheid gegeven om dit huis te verlaten, waar het zo gehoopte evenwicht langzaam kwam.

De jongen was nog geen 20 jaar oud toen hij Jessica ontmoette, die in het huis van handelaren was, die hun bedienden als slaven behandelden, waar de jongeman haar een paar momenten per week kon ontmoeten.

Ze zouden onmiddellijk getrouwd zijn, maar de oorlog had dit project verstoord, omdat het het bestaan van miljoenen wezens op brute wijze op zijn kop had gezet. Gerbert was op zijn fiets gevlucht voor de indringer, maar op een dag was hij tegengehouden door de oceaan. Hij was teruggekeerd van de kust en een paar maanden later weer op zijn werkstation aangekomen. Leeg! De fabriek was verlaten. De jongen die het conflict ontvluchtte om er niet aan deel te nemen, was toen in de mijnen gaan werken. Natuurlijk had hij in de veertigste kelder geleerd wat het betekende om zijn brood te verdienen

in het zweet zijns aanschijns. Het was zeker niet het beloofde land dat zijn moeder sowieso had onderhouden. De belofte werd niet vervuld, noch boven de grond waar ze als wilden vochten, noch daaronder in de hel van de galerijen van de mijn, maar de mijn had hem voor het ergste behoed.

Jessica en Gerbert hadden elkaar de trouwring gegeven op de dag dat ze het contract op het gemeentehuis tekenden. Ze gingen al vier jaar met elkaar om en kenden elkaar al bijna te goed om bang te hoeven zijn voor de samenkomst van hun twee persoonlijkheden onder hetzelfde dak. Gerbert, aan de andere kant, had een voorgevoel dat, in het mysterie van kleine bloemen en sterrenstelsels, het geheim was van de wetten die degenen die verdeeld waren in harmonie konden brengen. Natuurlijk kon zelfs de beste theorie ter wereld niet volstaan, zoals zijn lieve moeder aantoonde.

Gerbert, een ondergrondse mijnwerker,

zo doordrongen zijn van deze waarheden dat we het gevoel hebben dat het onmogelijk is om te leven zonder de aanwezigheid van onze lieve Heiland aan onze zijde te voelen. Dit leidt natuurlijk tot de zuivering van ons hart. We denken dat het onmogelijk is om dichtbij de geliefde Zoon van God te leven, zonder onszelf te zuiveren van al onze smetten, van de zonde die in ons is. Deze zuivering zal ons verzekeren van een steeds intiemere gemeenschap met de Heer en onze dierbare Redder, en deze gemeenschap zal ons sterk maken. Het zal ons in staat stellen onszelf te vergeten en aan onze naaste te denken, zelfs in de grootste moeilijkheden. Dit is echte veerkracht, daarbuiten is er geen ander. Want dat waar we het in dit artikel over hebben, is nog steeds een egoïstisch gevoel. We willen sterk zijn om de moeilijkheden en wisselvalligheden van het leven te overwinnen, maar we denken nauwelijks aan onze naaste, voor wiens situatie we vaak erg onverschillig zijn.

Laten we ons daarom verheugen in het wonderbaarlijke werk dat de Heer ten behoeve van alle zondaars heeft gedaan. Laten we de voorwaarden aanvaarden van het contract dat Hij ons voorstelt en waarmee Hij ons wil rechtvaardigen door geloof in het bloed van Christus. We zullen dan in staat zijn om de school van onze geliefde Heiland binnen te gaan en, door de verandering van ons karakter, ware weldoeners voor onze medemensen te worden. Aan de andere kant biedt de Eeuwige ons medewerking aan de komende introductie van Zijn Koninkrijk op aarde. Deze samenwerking, als we die accepteren, is onze redding. Inderdaad, onder de universele Wet is het door te werken voor het heil van onze naaste dat onze eigen redding voor ons verzekerd is.

Zoals we zien, is er een prachtig werk van herstel te doen. Als we ons laten inzetten voor deze grandioze taak, zullen we een vreugde proeven die geen einde zal hebben, en zullen we Gods beloften beërven: het eeuwige leven op een herstelde aarde.

Sociale of asociale netwerken?

Aurelia Jane Lee stelt in het tijdschrift *En Marche* nr. 1711 van 23 maart 2023 de vraag of sociale netwerken echt sociaal zijn. Hier is haar analyse:

Niet-zo-sociale netwerken?

Wie heeft er niet allemaal zijn toevlucht gezocht in de virtuele wereld van sociale netwerken of online games? Hoe kunnen we voorkomen dat we zozeer verslaafd raken aan onze schermen, dat onze persoonlijkheid en onze relatie met anderen worden beïnvloed? Twee auteurs slaan alarm.

Als een knuffel neem je hem overal mee naartoe en je vindt het niet goed, als iemand anders hem aanraakt. Hij stelt ons gerust. In slechts een paar jaar is hij een onmisbaar ding geworden, en zonder dat ding voelen we ons volslagen hulpeloos. En inderdaad is de smartphone een echt stuk gereedschap, een soort technologisch Zwitsers zakmes. Maar het is soms ook een manier om niet met anderen te praten, om niet na te denken, om weg te lopen van een moeilijke emotie...

Het wordt tijd om, dat we zonder filter, zonder gedaanteverwisseling weer contact krijgen met onze emoties, onze verlangens, onze creativiteit.

In Frankrijk schatte het Opleidingsinstituut voor Medicijnen en Preventie (OMP) dat het belangrijkste risico van overmatig gebruik van het scherm desocialisatie is, een factor "die bijdraagt aan het verhogen van het risico op depressie en die een carrière of studie in gevaar kan brengen." De psychologe Sabrina Philippe merkt steeds meer sociale fobieën op bij haar patiënten. Vooral jongeren voelen zich veiliger voor hun scherm dan in de openbare ruimte.

Een wereld apart

De virtuele wereld is een onbeperkte bron van afleiding: een constante stroom van berichten, persoonlijke meldingen, advertenties... Het is verslavend, en ontworpen om dat te zijn, toont de psycholoog aan: denk maar aan het "actuele nieuws" dat tot in het oneindige kan worden uitgerold...

Het wordt ook gekenmerkt door de directheid. Sabrina Philippe nodigt je uit om een eenvoudige oefening te doen: de volgende keer dat je op het punt staat om iets op sociale media te plaatsen, of te reageren op een post... Wachten. Houd je even in met reageren of liken. Het is waarschijnlijk dat je mening, al na een paar minuten, zal veranderen, of zelfs dat je het opgeeft om die te uiten... "Want wanneer je niet langer impulsief bent, kalmeert het kind in jou, dat regressieve deel dat zo wordt aangesproken door het internet, waardoor je volwassen deel de kans krijgt om zich te manifesteren", legt de psychologe uit.

Hoe meer tijd we doorbrengen in de virtuele wereld, hoe moeilijker het voor ons wordt om opnieuw te wennen aan de realiteit.

Verslaving, achteruitgang, vermijding... Psychische stoornissen nemen toe, constateert Sabrina Philippe, ze maskeren of compenseren een probleem in de persoonlijkheidsontwikkeling: een laag zelfbeeld, gevoelens van onzekerheid, onverwerkt lijden.

Een vervalste persoonlijkheid

Op sociale media hebben we van nature de neiging om ons meest voordelige profiel te tonen, een beeld van onszelf, dat meer overeenkomt met een ideaal dan met de realiteit. Op zoek naar sociale erkenning liegen we tegen anderen en tegen onszelf.

Dit is ook wat we zien van anderen op het internet: een versterkt en misleidend beeld dat, als men het afmeet naar zichzelf, demoraliserend is. Onszelf vergelijken met de mensen om ons heen is een normale reflex, die ons in staat stelt om onze keuzes en onze situaties te evalueren. Maar in het echte leven, analyseert Sabrina Philippe, "hebben we aan de ene kant pauzes, momenten waarop we geen contact hebben met anderen, en aan de andere kant evolueren we meestal in een milieu dat op het onze lijkt. Deze twee punten zijn fundamenteel en garanderen ons psychologisch welbevinden."

"Virtual reality", een term die, als we er even over nadenken, met zichzelf in tegenspraak is, heeft de neiging om ons van onszelf te vervreemden en leidt tot het verschijnen van een "nepzelf" of een fictief zelf. En hoe meer tijd we in de virtuele wereld doorbrengen, hoe moeilijker het voor ons wordt om weer te wennen aan de realiteit.

Tevreden zijn met de realiteit

De psychologe nodigt ons uit om onze praktijken en die van onze kinderen eens goed te bekijken en te erkennen dat we daar allemaal last van hebben. Als u het begin van verslaving of een in zichzelf gekeerd zijn opmerkt, moet u niet aarzelen om professioneel advies in te winnen. Therapie kan ons helpen om weer in contact te komen met onze emoties, de dialoog met onze dierbaren en vooral... om ons zelfvertrouwen weer op te bouwen zodat we weer „echt“ kunnen worden. Het is tijd om ons zonder filter, zonder gedaanteverwisseling, opnieuw te verbinden met onze emoties, onze verlangens, onze creativiteit.

Lionel Joly Charasse suggereert dat we ons meer tevreden moeten stellen met ons echte leven, om te voorkomen dat we de neiging hebben om te ontsnappen naar het virtuele leven. "De manier waarop sociale netwerken werken, de kennis die hun ontwerpers hebben van ons cognitieve systeem en ons onbewuste functioneren, betekent dat een eenvoudige beslissing om ons scherm te sluiten of er bewust gebruik van te maken, d.w.z. in overeenstemming met onze wensen, bijna automatisch gedoemd is te mislukken," waar-

schuwt hij, voordat hij zeer concrete hulpmiddelen en benaderingen voorstelt om deze valkuilen te vermijden. Zo kun je momenten instellen die gewijd zijn aan je scherm, een app gebruiken om je verbruik objectief te meten, bepaalde functies of notificaties uit te schakelen, te wennen buiten te gaan zonder je smartphone, enz.

Het is inderdaad de vraag of „sociale“ netwerken wel echt sociaal zijn. Het is twijfelachtig of we effecten ervan zien bij degenen die lijden aan hun verslaving en in het bijzonder bij jongeren. In werkelijkheid scheiden sociale netwerken ons van onze medemensen. Ze isoleren ons van de samenleving. Dat gaat zo ver, dat we kunnen zien dat degenen die ze intensief gebruiken zich ongemakkelijk voelen in de openbare ruimte. Zoals Aurelia Jane Lee zegt, voelen ze zich meer op hun gemak voor hun scherm.

Hoewel sociale netwerken nuttige, effectieve en snelle hulpmiddelen voor communicatie en informatie kunnen zijn, moeten we ons niet laten betoveren, want dat is het woord, door hun fascinerende mogelijkheden. Fascinerend maar ook destructief. Door op afstand verbonden te zijn, zijn we losgekoppeld van onze geliefden. Maar we leven niet samen met degenen die online met ons communiceren. Dit is de reden waarom we onszelf kunnen presenteren in een ander licht, dat voordelig kan zijn, maar ook overdreven of zelfs bedrieglijk, iets onmogelijks, of op zijn minst moeilijker dan in het echt met de mensen om ons heen.

Het is altijd misbruik van iets, dat alles in gevaar brengt. Gezien de opzettelijk verslavende aard van sociale netwerken, gebruiken veel mensen ze onverstandig, waardoor ze uiteindelijk loskomen te staan van de realiteit en van het contact met hun geliefden. Het is niet ongevoel om een kind in een gezin een bericht te zien sturen naar zijn ouders in hetzelfde huis. Dus misschien zonder dat we ons er rekenschap van geven, kunnen onze relaties via sociale media ons asociaal maken. Mensen zijn sociale wezens bij uitstek. Om zich te ontwikkelen hebben ze contact nodig met de mensen om hen heen. Ze moeten zelfs genegenheid voelen en vooral geven. Sociale netwerken kunnen wel hulpmiddelen zijn bij communicatie, maar niet bij gemeenschap. En zelfs de communicatie ermee is relatief, in de zin dat we teksten, woorden of beelden kunnen uitwisselen, maar dat het veel moeilijker is om gevoelens uit te wisselen. Schrijven of tegen iemand zeggen: "Ik hou van je!" is helemaal niet hetzelfde als hem onze genegenheid laten voelen wanneer hij bij ons in de buurt is. In feite zijn het meestal triviale dingen die we uitwisselen op sociale netwerken.

Natuurlijk is dit geen nieuw fenomeen. Vroeger ontsnapten we via een film in de bioscoop of in een roman. Wat veranderd is, is de interactiviteit tussen degenen die communiceren en het feit dat je je mobiele telefoon overal mee naartoe kunt nemen. Aan de andere kant toont deze neiging om te communiceren aan, dat mensen een echte behoefte hebben om te communiceren. Dat online te doen biedt een zekere troost, zolang je maar niet voor je correspondent staat. Zoals dit artikel uitlegt, is er echter ook een gevaar dat we direct contact met de mensen om ons heen vermijden en een wereld creëren volgens onze smaak en fantasieën, door bepaalde mensen te kiezen met wie we willen corresponderen en anderen te verbannen. Zo wordt ons leven steeds kunstmatiger en losgekoppeld van de samenleving.

We leven met de mensen om ons heen. Het is waar we zijn, dat we ons moeten inzetten om de mensen om ons heen gelukkig te maken, om te leven voor onze medemens, om onszelf voor hem in te zetten, om hem de goede gevoelens te tonen die we voor hem voelen. De mens is ervoor gemaakt. Hij heeft geen bestaansrecht als hij geen weldoener van zijn medemens is of wordt. Bovendien komt ons geluk dat we dringend nodig hebben om te leven niet voort uit het goede dat

groef nu diep onder de grond, keerde de sterrenbeelden de rug toe en peilde naar de kwaliteit van leven, slavernij en de waarde van zo'n bestaan. Maar toen de bezetter vertrok, kwam hij uit de put. Hij had zijn baan kunnen hervatten in de fabriek die weer openging. Hij had zich daarom met zijn neus in de cijfers bevonden en tevergeefs gegraven naar de duistere mysteries die de mensheid conditioneren.

Zijn tante, die altijd de fakkel van de waarheid vasthield, was gekomen om hen te vinden. De dappere vrouw had zich laten leiden, want niets was haar dierbaarder dan de haren te onderwijzen over Gods plan. Haar lieve neef had hier een aanleg voor, en de tante was gepijnigd te weten dat hij op zoek was naar een licht dat hij niet kon vinden.

Zijn zekere en rustige momentum had het jonge paar naar de vergadering geleid. Gerbert had die nacht geen zin om te slapen. Het onderwerp was uitgestrekt en diep zoals

het heelal met zijn sterrenstelsels. En in deze nieuwe hemel had de morgenster voor hem geschenen met zijn stralen beladen met tederheid, en had rouw en ongeluk verjaagd.

Jessica had genoten van de familiale sfeer en de vreugdevolle genade van deze geest die de grootste problemen gemakkelijk leek te kunnen oplossen. Haar nogal droevige jeugd had haar goed voorbereid op die dag. Afkomstig uit een familie van boeren, arm en talrijk, die van de ene boerderij naar de andere en van de ene teleurstelling naar de andere gingen, had ze op 12-jarige leeftijd een schijntje verdiend door van de ene veel-eisende baas naar de andere over te gaan.

Gerbert, aan het werk, schreef weer eens cijfers op een rij in het grootboek. Thuis was het erg eenvoudig, comfort belastte het budget niet. Een grote kamer zonder water of gas, waar alles werd gedaan. Uit de fontein 200 meter verderop in de straat bracht Jessica elke dag twee grote emmers water naar huis.

Het equivalent van een comfortabel herderskamp, maar de jonge vrouw was eenvoudig en had ermee in het reine gekomen, want met het ideaal van dit nieuwe land, dit paradijs van God, zou iedereen spoedig onder de wijnstok en onder de vijgenboom leven. Dus ze waren niet van plan om de moeite te nemen voor meer comfort dat bovendien ontoegankelijk was...

Door de jongen en het meisje die geboren werden, moesten ze echter deze nogal Spartaanse omgeving verbeteren. Jessica werkte daarvoor, maar ze begrepen het, karakter was belangrijker. Daardoor kwamen de bronnen van het leven en daarom was het karakter het dat voor lichamelijk en moreel welzijn zorgde, zoals bekend was:

*Een prachtig karakter
Bescheiden en geduldig
Is een heiligdom
Van de almachtige God.*

Hadden we iets beters kunnen willen onder de zon? Zeker niet...

Hadden ze om dit te doen niet de geheimen van de wet die alles leidde en, goddelijke hulp om ze na te leven? Het enige wat overbleef was om de dingen vanuit dezelfde hoek te bekijken, hetzelfde doel te hebben en de gelukkige ster te volgen. Dit was precies wat onze twee beginnelingen dachten te bereiken. Toch liepen sommige meningen al vrij snel uiteen en deze verschillen hadden spanningen gecreëerd waarvan de oorzaken niet gemakkelijk te onderscheiden waren.

Jessica was van plan dit Koninkrijk te realiseren, maar het ging na aan haar gezin, terwijl Gerbert de familiegeest begreep maar ondergeschikt maakte aan het Koninkrijk. Bovendien was de jongeman impulsief en was Jessica adrem. Ze wilde opgeven, zeker, maar ontdekte volgens haar logica dat de plaats van haar man in de eerste plaats thuis was.

Gerbert voelde dat hij al veel opgaf voor

